

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการกีฬาเป็นกิจกรรมที่สำคัญและมีคุณค่าต่อมนุษย์ เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ เป็นกิจกรรมทางสังคมของมนุษย์ที่จะใช้ในการสื่อสารสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล ชุมชนหรือแม้แต่สังคมโลกได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นกีฬายังสามารถใช้ในการทำเป็นอาชีพได้ เห็นได้ว่าการกีฬามีประโยชน์และคุณค่ามหาศาล อย่างไรก็ตามความคิดใหม่ๆ ในด้านการกีฬาก็ยังขยายออกอย่างกว้างขวางขึ้น เพราะปัจจุบันการกีฬามีได้หมายถึงเฉพาะการกีฬาที่นิยมเล่นกันเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกีฬาในรูปแบบของการออกกำลังกายทั่วๆ ไป ที่มุ่งเน้นคุณค่า เล่นเพื่อสุขภาพและเพื่อการแข่งขันโดยทำกันอย่างสม่ำเสมอ ในรูปแบบคำว่า “กีฬาเพื่อมวลชน” (Sport for All) เป็นการเล่นกีฬาที่มีคนกระทำร่วมกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์เพื่อความสุขสนาน การสร้างมนุษยสัมพันธ์และการสร้างเสริมสุขภาพที่ดี (สุพิตร สมาธิโต, วลัยชัย ภัทโรภาส, บรรจบ ภิมยศัย, อภิลักษณ์ เทียนทอง และอำพร ศรียากย์, 2544, หน้า 1 - 2) และจากการประชุมผู้แทนกีฬาเพื่อมวลชนโลก (5th-10th World Sport for All Congress, 1996-2004) สรุปถึงวัตถุประสงค์ของกีฬาเพื่อมวลชนว่าเป็นหน่วยหนึ่งเสมือนครอบครัวเป็นเครือข่ายของสังคมและเป็นรากฐาน โครงสร้างของพฤติกรรมในสังคม

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-2544) และฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2545-2549) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงานด้านกีฬาเพื่อมวลชน คือ ส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และทุกระดับ รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาสได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง จนเกิดเป็นวิถีชีวิต ทั้งกีฬาไทยและกีฬาสากล แต่จากการศึกษาแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พบว่าปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านกีฬาเพื่อมวลชน คือ การขาดแคลนงบประมาณ การดำเนินงาน ขาดข้อมูล ขาดสารสนเทศที่จะนำไปใช้ในการวางแผน ขาดบุคลากรในการปฏิบัติงาน ขาดสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม ขาดทิศทาง และแนวทางในการพัฒนากีฬาระหว่าง องค์การต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง (จริยา ม่วงแก้ว, 2543, หน้า 103-105) ขณะเดียวกันการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งต่อมาได้มอบหมายให้สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นผู้รับผิดชอบแทน โดยร่วมมือกับกระทรวงมหาดไทย กรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ จัดมหกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในส่วนท้องถิ่น พบว่า มีปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ งบประมาณ ความต้องการอุปกรณ์กีฬา การปรับปรุงลานกีฬา การอบรมผู้นำด้านกีฬา ที่สำคัญคือ ไม่มีการนำเสนอ

การจัดกีฬาเพื่อมวลชนไว้ในแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้สถานศึกษาในสังกัดไม่ทราบข้อมูลและไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา (สำนักพัฒนาการศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2549, หน้า 35-37)

มหาวิทยาลัยตระหนักในความสำคัญของการจัดกิจกรรมให้นิสิตได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณภาพสมบูรณ์ ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยเฉพาะในแต่ละปีมีจำนวนนิสิตเพิ่มมากขึ้น แต่จากการศึกษาการจัดกิจกรรมของนิสิตในแต่ละมหาวิทยาลัยพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคแตกต่างกัน ซึ่งมีสาเหตุหลายประการของการไม่เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เนื่องจากเหตุผลส่วนตัวเช่น ไม่มีเพื่อน ไม่ทราบวิธีการ เวลาว่างไม่เพียงพอ ไม่มีผู้ให้คำแนะนำ มีภารกิจด้านการเรียน สำหรับเหตุผลในการไม่เข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตที่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้ คือ เวลาว่างไม่เพียงพอ กิจกรรมไม่น่าสนใจ ไม่ทราบข่าวสาร (วัลลภ รุจิรากร, 2546, หน้า 49-50) ซึ่งสอดคล้องกับ Watson (1997, p. 3251 อ้างถึงใน วัลลภ รุจิรากร, 2546, หน้า 20) กล่าวว่า นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเวลาว่าง เนื่องจากมีเวลาไม่เพียงพอ แต่นิสิตใช้เวลา 2-3 ชั่วโมงต่อวัน ในการดูโทรทัศน์หรือทำกิจกรรมอื่นที่ไม่มีการเคลื่อนไหว ดังนั้น โดยความเป็นจริงแล้วมิใช่ว่านิสิตไม่มีเวลาว่าง แต่เป็นเรื่องการขาดความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม เพราะว่านิสิตขาดทัศนคติและแรงจูงใจที่ดีต่อการเข้าร่วมกิจกรรม ขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยมักจะมุ่งเน้นความสำคัญของการกีฬาเพื่อการแข่งขันหรือความเป็นเลิศเป็นสำคัญ โดยไม่ให้ความสำคัญพื้นฐานของการกีฬาในด้านการส่งเสริมสุขภาพและพัฒนามัยของนิสิตและบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย ดังนั้น มหาวิทยาลัยควรที่จะให้การสนับสนุนและส่งเสริมการจัดกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทุกคนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างต่อเนื่องและเป็นวิถีชีวิต (สุพิตร สมานิต และคณะ, 2544, หน้า 37)

จะอย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้พบว่า การดำเนินงานกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนภายในมหาวิทยาลัย พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในแต่ละด้าน คือ ด้านโครงสร้างการบริหารงาน ขาดองค์กรและผู้บริหารที่ดูแลรับผิดชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับชมรมหรือกิจกรรมที่นิสิตเป็นผู้ดำเนินการ ยังไม่มีการจัดกิจกรรมที่เพียงพอและต่อเนื่อง ด้านงบประมาณ ในการสนับสนุนส่งเสริมให้นิสิตส่วนใหญ่ได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายเพื่อสุขภาพมีน้อยไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องได้ งบประมาณส่วนใหญ่ถูกใช้ไปในด้านการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ไม่มีการจัดสรรงบประมาณไว้ให้เป็นสัดส่วนที่พอเหมาะ ด้านบุคลากร ขาดผู้นำการจัดกิจกรรม และรับผิดชอบการกีฬาเฉพาะเจาะจง เช่น ผู้สอนหรือผู้นำกีฬาเพื่อสุขภาพ ด้านการจัดกิจกรรม องค์กรที่รับผิดชอบโดยตรงไม่มีชมรมที่ดูแลรับผิดชอบการกีฬาเพื่อมวลชนและกีฬาเพื่อสุขภาพ เป็นการเฉพาะทำให้การจัดกิจกรรมไม่เพียงพอ ขาดการต่อเนื่อง ขาดมาตรการการกำหนดแนวทางที่จะเอื้อให้มีการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ด้านสมาชิกผู้ร่วมกิจกรรม นิสิต/นักศึกษา

ในมหาวิทยาลัยให้ความสนใจน้อย ขาดความรู้และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพ ขาดการสนับสนุนส่งเสริมและแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ ด้านอาคารสถานที่ สำหรับการจัดกิจกรรมเพื่อมวลชนและกีฬาเพื่อสุขภาพยังไม่มีสถานที่เพียงพอ กีฬาบางชนิด ต้องการใช้อาคารสถานที่เล่นเป็นการเฉพาะ (สุพิตร สมาหิโต และคณะ, 2544, หน้า 33)

จากผลการศึกษา เห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยยังไม่มี การสนับสนุน ส่งเสริม หรือกำหนดทิศทางและแนวทางอย่างแท้จริง ตลอดจนการจัดกิจกรรม นิติยังมีปัญหาและอุปสรรคที่แตกต่างกันในแต่ละมหาวิทยาลัย เช่น ปัญหาด้านการบริหารงาน งบประมาณ บุคลากร การจัดกิจกรรม แรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนิสิต/นักศึกษา ตลอดจน ด้านวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ ซึ่งในมหาวิทยาลัยมีนิสิตทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา จำนวนมากที่กำลังศึกษา แต่เนื่องจากมหาวิทยาลัยยังไม่มีแนวทางการจัดกีฬาเพื่อมวลชนที่เป็น รูปแบบเหมาะสมและการศึกษาด้านกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยมีน้อยมาก ทั้งที่กีฬาเพื่อ มวลชนสามารถพัฒนานิสิตให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและ สติปัญญา ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬา เพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย อันเป็นแนวทางสำหรับการนำไปจัดดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชน ในมหาวิทยาลัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

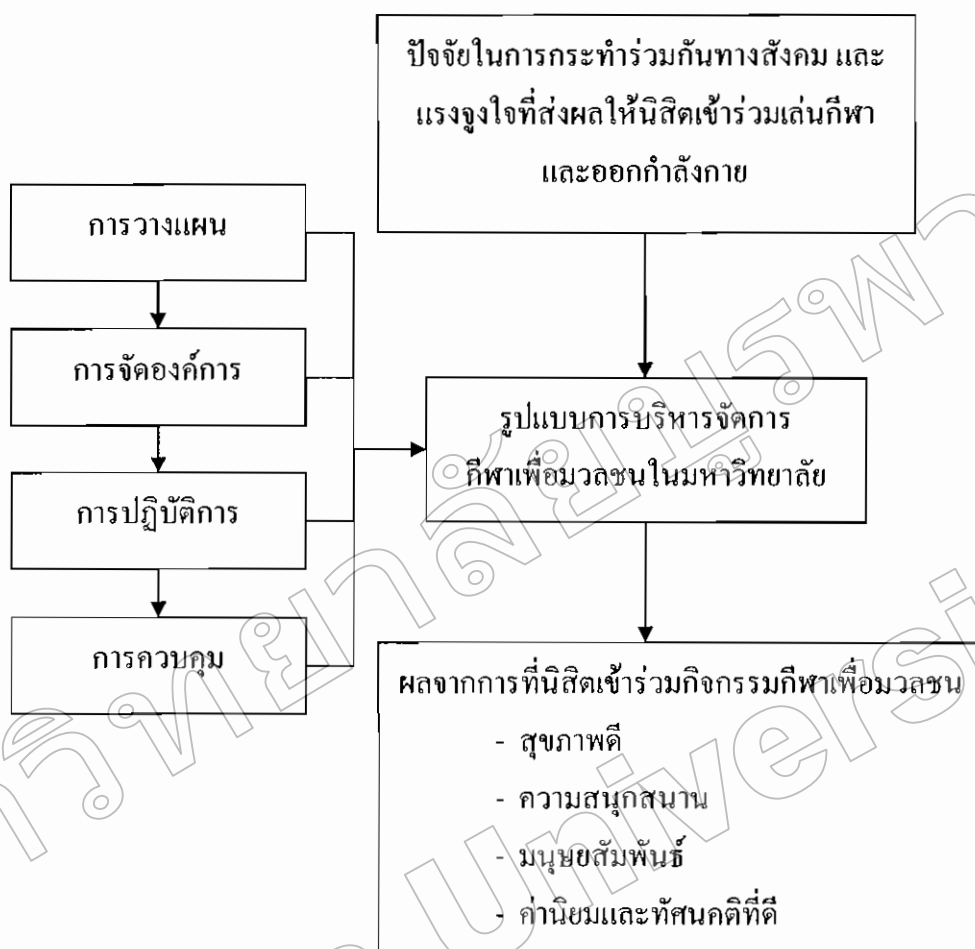
1. เพื่อนำเสนอรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย

คำถามการวิจัย

1. การบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยควรมีรูปแบบอย่างไร
2. การจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยควรมีลักษณะและวิธีการดำเนินงาน อย่างไร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษายกได้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ประกอบด้วย หน้าที่ทางการบริหารจัดการ 4 ด้าน ของ Bridges and Roquemore (2001) ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การปฏิบัติการ และการควบคุม ผู้วิจัยได้สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อนำเสนอ รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย
2. เพื่อเป็นประโยชน์ด้านวิชาการ ในการนำแนวคิดจากการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนมากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการบริหารกิจกรรมกีฬาของมหาวิทยาลัย
3. เพื่อเป็นประโยชน์ในการประยุกต์ใช้รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยที่มีความเหมาะสมและสำหรับใช้เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ เป็นการศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยสำหรับกลุ่มนิสิต/นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ภายใต้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ (Management Function) ซึ่งประกอบด้วย หน้าที่ทางการบริหารจัดการ 4 ด้าน ของ Bridges and Roquemore (2001) ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การปฏิบัติการและการควบคุม

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1.1 ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารงานกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งมีผลงานและเป็นที่ยอมรับ

2.1.2 ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการปฏิบัติงานกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งมีผลงานและเป็นที่ยอมรับ

2.1.3 ผู้ทรงคุณวุฒิที่ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหารในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต/นักศึกษา หรือผู้ที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานในหน่วยงานทางกีฬา ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต/นักศึกษา ผู้อำนวยการสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หัวหน้างานกิจกรรมนิสิต/นักศึกษา หัวหน้างานสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.2.1 ผู้เชี่ยวชาญที่ให้ข้อมูลโดยเทคนิคเคลฟาย จำนวน 18 คน ซึ่งประกอบด้วย

2.2.1.1 ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารงานกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งมีผลงานและเป็นที่ยอมรับ จำนวน 9 คน

2.2.1.2 ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการปฏิบัติงานกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งมีผลงานและเป็นที่ยอมรับ จำนวน 9 คน

2.2.2 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมของการนำรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยไปใช้ปฏิบัติ และการประชุมสัมมนาเพื่อวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งประกอบด้วย

2.2.2.1 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเหมาะสมของการนำรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย

ไปใช้ปฏิบัติ ซึ่งดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหารในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต/นักศึกษา หรือผู้ที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานหน่วยงานทางกีฬาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต/นักศึกษา ผู้อำนวยการสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หัวหน้างานกิจกรรมกีฬานิสิต/นักศึกษา หัวหน้างานสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 608-609 อ้างถึงใน รวีวรรณ ชินะตระกูล, 2535, หน้า 80-81) คือ ขนาดกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 72 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 59 คน

2.2.2.2 ผู้ทรงคุณวุฒิเข้าร่วมประชุมสัมมนาเพื่อวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยและแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ผู้ที่ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหารในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต/นักศึกษา หรือผู้ที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานหน่วยงานทางกีฬาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต/นักศึกษา ผู้อำนวยการสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หัวหน้างานกิจกรรมกีฬานิสิต/นักศึกษา หัวหน้างานสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา คือ

3.1 รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย ด้านการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การปฏิบัติการ และการควบคุม

3.2 แนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย หมายถึง กิจกรรมกีฬา หรือกิจกรรมการออกกำลังกาย หรือกิจกรรมนันทนาการที่จัดให้นิสิตได้เข้าร่วม โดยมีจุดมุ่งหมายได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายและจิตใจของนิสิตเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ด้านความสนุกสนาน มนุษย์สัมพันธ์ และการมีสุขภาพดีทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ตลอดจนค่านิยม และทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

2. รูปแบบ หมายถึง แบบแผนหรือสิ่งที่แสดงโครงสร้างและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย

2.1 การวางแผน หมายถึง กระบวนการกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์และวิธีปฏิบัติกิจกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์การ

2.2 การจัดองค์การ หมายถึง กระบวนการในการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบและความสัมพันธ์ต่าง ๆ ภายในองค์การ ตลอดจนการจัดระเบียบแบบแผนวิธีการปฏิบัติ เพื่อการพัฒนาและบรรลุวัตถุประสงค์

2.3 การปฏิบัติการ หมายถึง กระบวนการนำแผนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้โดยให้สมาชิกในองค์การร่วมมือกันปฏิบัติ

2.4 การควบคุม หมายถึง กระบวนการติดตามผล ตรวจสอบและการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติงานในสิ่งที่จำเป็น

3. มหาวิทยาลัย หมายถึง สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐ ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาโดยจัดการเรียนการสอนแบบเต็มเวลา

4. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่ง หรือเคยดำรงตำแหน่งผู้บริหาร หรือผู้ที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานในหน่วยงานทางกีฬาในมหาวิทยาลัย หรือผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารงาน หรือด้านการปฏิบัติงานในองค์การต่าง ๆ ทางกีฬาเพื่อมวลชน ซึ่งมีผลงานและเป็นที่ยอมรับ

5. ผู้ทรงคุณวุฒิ หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหารในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต/นักศึกษา หรือผู้ที่รับผิดชอบการปฏิบัติงานหน่วยงานทางกีฬาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการนิสิต/นักศึกษา ผู้อำนวยการสำนักกีฬา หรือศูนย์กีฬา หัวหน้างานกิจกรรมกีฬานิสิต/นักศึกษา หัวหน้างานสำนักกีฬาหรือศูนย์กีฬา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า